

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079994480/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Bevægelse at klukke og skulpe mellem Sivene og at pjaske med Gruset ved min Fod. Jeg blev ublidt berørt af denne kolde Luftning, og dog havde jeg ønsket mig den for et Øieblik siden. Jeg vendte mig og gik op igennem Skoven, hvis Toppe allerede susede over mit Hoved. Der var en Vaande i mig, en Klage, som ikke kunde komme frem i Ord. Jeg tog min Lommebog frem, og idet jeg saae mig omkring paa en af Skuepladsene – Valpadsene havde jeg nær sagt – for vore Ungdoms Bedrifter, skrev jeg: Idyllen strøget – den kolde Luftning kommet; – Forandring fryder, sagde Fanden, han dansede med Glasbuxer paa Karnevalet! – Og herover kom jeg til at le, idet jeg tydeligt syntes at kunne høre Klingringen af de knuste Glasstumper. Saa kom der noget i mit Øie; maaske et Blomsterrug, maaske en af Glasstumperne. Det gjorde i hvert Fald ondt, jeg fik Taarer i Øiet og maatte gaa tilbage gennem Slotshaven med Lommeterklædet for det halve Ansigt . . .

.....
Jeg tror ganske bestemt, vi faar Torden idag! gentog min Kammerat og tørrede for anden Gang sit Ansigt.

Ja, lad os gaa ganske langsomt, sagde jeg gispende.

Vi havde naaet Enden af Strien, som mundedde ud i Dybe Allee eller »Sukkenes Allee«, som vi foretrak at kalde den. Just i det Øieblik, da jeg, som gik forrest, vilde bøie om en Træstamme ind i Alleen, standsede jeg og blev staaende, raadvild, om jeg skulde gaa frem eller tilbage. Deroppe i Gangen, næppe en Sneg Skridt fra mig, kom den fremmede Knøs gaaende, men ikke alene. Han fulgtes med en Dame, eller maaske rigtigere, en Dame fulgte ham. Hun havde taget hans ene Haand og bøiede sig henimod ham. Skjønt han jo, hvad jeg strax ved vort første Møde havde lagt Mærke til, var en velvoxen Knøs, saae Damen dog næsten større ud, saa rank var hendes Statur, saa yppigt imponerende et Skue frembød hun. Han gik med Hovedet bøiet og syntes at snakke til Gruset i Gangen; hun rykkede ivrigt i hans Haand og talte med en blød men noget bekymret Stemme:

Og Du paastaar virkelig, at Du saae ham falde. Men, min Adolf, Du som ellers er Godheden selv, hvor kunde Du dog . . . ?

Det var jo ikke min Skyld; jeg troede, at jeg skulde slaa til med Sablen. Han sagde det selv!

Men hvorfor blev Du da ikke ved ham!